

PINATELL

AGRUPACIO SARDANISTA D'ALPICAT

(Delegació de l'Obra del Ballet Popular)

Circular exclusivament per als Srs. socis - Març a Juny 1975

Dipòsit Legal: L - 178 - 1974

Davant meu, tinc unes ratlles en les quals els amics Manuel i Mari, recorden els vuit anys de la nostra Agrupació Sardanista. I dec de confessar-vos que a mi també m'agrada el recordar... encara que ben mirat el present és allò important. Però tornant al record, no puc oblidar que la nostra Agrupació no és ni més ni menys, que una unió d'esforços i d'il·lusions. Encara que de no molts, puix d'haver-hi més nois i noies disposats a aquest esforç i il·lusionats alhora en allò que s'estima, sempre hauria estat millor la cosa.

Però els qui componen l'Agrupació Sardanista, han sabut evolucionar en cada moment i circumstància, segons ha convingut, però sempre pensant en la nostra vila i allò de cultura popular que hi puguin aportar a la seva vida quotidiana.

No obstant, ens adonem que els sacrificis que hom ha dedicat a enaltir Alpicat, ara topen amb la manca d'un estatge molt més àmpli, per a desenvolupar-hi les nostres activitats. No s'oblidi que l'Agrupació Sardanista des de la seva creació, ha representat el tot en la vida cultural de la nostra vila. Per això, repetim, que en engrandir-se el camp d'acció, és necessari engrandir el lloc de reunió del nostre jovent ja que deuria disposar-se d'un lloc on la mainada joganera, no topés amb la més natural seriositat dels més grans. Això, és tot un problema.

Anem doncs a crear unes adequades instal·lacions per a la convivència de menuts i grans, i així es puguin desenvolupar moltes més activitats que no ara, per la manca d'espai.

I vosaltres, pares, feu que els vostres fills s'agrupin al nostre ara petit estatge, on els hi esperem els seus amics.

Els menuts sorollosos, però en fi fent allò que és propi de la seva edat. Els més grans, fent possible tirar endavant la tasca que tenim davant nostre. Els pares, també hi tenen cabuda. Més per a comprovar allò que és l'Agrupació Sardanista d'Alpicat i el bé que s'hi troben els seus fills.

Homenatge a la vellesa

Homenatge als vells? Què és homenatge als vells? Quin sentit té això? Tots sabem el què vol dir. Alguns diran: Mira, fan contents a quatre vells amb un festival, portant-los a missa, donant-los uns quants pastissos i ballant una sardana. D'altres potser diran: Mira, es volen fer veure alguns nois i noies davant del poble. Nosaltres preguntem: Dirien això si fossin ells? Si ho fossin, o bé un altra entitat, o casa comercial per a fer sonar el seu nom? No! Amics, això és com la sardana: unió de tots! Per això en ballem aquesta de germanor, en diada tan assenyalada, per a que tot el poble estigui unit i al mateix temps en participi. I perquè els nostres vells vegin que som tots uns mateixos, igual com ells els dies d'estiu anaven al carrer després de sopar, i asseguts al «pedrís», feien aquelles xerrades sinceres, humanes, plenes d'agermanament. Creieu companys que això és el que vol fer l'Agrupació Sardanista, tot preguntant perquè aquest dia sigui durader tot l'any i les lliçons d'aquests vells de vuitanta anys ens facin repensar-nos de moltes coses. Que els pobles s'estimin més. En aquest cas, el d'Alpicat.

Potser dels vuit anys que celebrem aquesta festa, els darrers hagi perdut un xic d'interès per part del poble, però nosaltres constants i amb el mateix entusiasme del primer any, seguim fermes com la gent de Lleida. Doncs si així és, amics, per què no fem que aquest any sigui com els primers, ara que el món està tan malversat? Demostrem davant d'aquests vells de vuitanta anys que si volem, encara podem viure units.

Pensem quan un vell se'ns posà a plorar tot dient-nos: Jo no podré vindre, doncs encara no tinc vuitanta anys. . fins l'any vinent no els faig. I l'il·lusió d'aquest vell de setanta-nou anys que de totes maneres volia vindre; però, amics, volia vindre perquè ell volia i vol estar unit amb els homes i més en aquesta festa.

Nosaltres només us volem dir: Per què no fem tot el poble d'Alpicat, titans de la terra ferma, un dia de germanor lliurat als vells, ells que fins ara ho han donat tot per nosaltres? Alpicat! Junt l'Agrupació Sardanista, obrim els braços i juntem les nostres mans, tot puntejant una sardana de germanor, d'amor i de pau duradera, amb els vells de vuitanta anys...

Encara que sembli un tòpic, us saludem ben cordialment sempre amics vostres, amb el nostre fermall que diu: Una andalusa prou catalana i un català prou alpicatí.

Mari i Manuel

Als nostres vells

Sí, en aquests vuit anys que anem pel món amb l'Agrupació Sardanista, també fa vuit anys que la nostra vila intenta que aquest dia de l'homenatge a vosaltres dedicat, sigui un dia emotiu; com si fos la Festa Major. I quasi arriba a ésser així, ja que tot és alegria i germanor, malgrat que alguns ja ens han deixat i d'altres no poden acompanyar-nos pel seu estat de salut. Nosaltres, però, volem fer-los sentir el nostre afecte a tots per igual com si participessin directament de la festa, puix per mitjà dels altaveus i fent-los arribar els regals a les seves llars, també en participaran de la joia de la diada.

I pels qui ja estan amb nosaltres, el record serà la millor prova de l'estima que els hi hem tingut.

Davant de Déu i dels homes, vosaltres, quedareu per sempre més en el nostre record. En prova d'això, us oferim afecte i estima, simbolitzat en l'anella sardanista voltant el nostre Pi.

Per això, aquí teniu el següent programa, a celebrar el dia 20 de juny :

A les 11. El seguici d'homenatjats i acompanyants, s'adreçarà a la Casa de la Vila.

A les dotze. — Santa Missa

A dos quarts d'una. — Exhibició i Ballada de sardanes.

Taula rítmica i Gimnástica esportiva, a càrrec de la mainada de la vila.

Aperitiu de germanor, ofert per la Caixa d'Estalvis i Mont de Pietat, de Lleida.

A les cinc de la tarda. -- Festival Recreatiu.

RECORDANT...

El passat mes de febrer, com ja és costum, vàrem fer sota el nostre patrocini, la festa del Carnestoltes. Nosaltres, els sardanistes, festejarem una gran vetllada, amb molta participació de disfresses, però també molta feina a l'hora d'atorgar el primer premi, puix que la votació va resultar molt renyida, tot tenint en compte que el premi al·ludit es va atorgar a la disfressa presentada per una parella de sardanistes. (Us diré que érem la meva promesa i jo).

Sí, amics, el cas és que quasi totes les disfresses presentades, pertanyien a sardanistes. Per això que tinguèssim més possibilitats. No obstant, cal dir que trencant motllos, els vots els varen atorgar la mateixa gent d'Alpicat —i no els músics com en d'altres ocasions—. Serà doncs, manera de tornar a fer-ho com abans, per a no ferir susceptibilitats.

Un altra activitat, va ésser el Ball de la Rosa, fet la Diada de Sant Jordi, resultant molt lluit, amb la Sala de La Unió de gom a gom i amb una gran demanadissa de roses, per a oferir a l'estimada, quedant-se molts sense aquesta flor tan pròpia de la Diada, puix es varen exhaurir aviat. Tothom, però, va ésser convidat a menjar coca.

MANUEL

Sociològiques

- El dia 29 d'abril de 1973, Diada Universal de la Sardana, els sardanistes Joaquim Gilart i Carme Barbé, s'unien en matrimoni. Avui, Déu els hi ha donat una bonica nena que es diu Montserrat.
Desitgem que el fruit d'aquesta gentil parella, sigui aviat una bona sardanista com els seus pares.
- El dia 29 de setembre de 1974, un altre matrimoni; els companys Lluís Gili i M.^a del Carme Ribau. En Lluís, com sabeu, fou un dels promotors de la nostra dansa, a Alpicat.
- El dia 7 d'octubre de 1974, Josep Bañeres i Pepita Lòpez, grans sardanistes, es varen casar. D'aquesta unió, tenen una preciosa nena la qual es diu Nereida.
- El 20 d'octubre del mateix any, s'uneixen a l'església de la Partida de Montserrat, sota l'advocació de la Moreneta, el nostre capdancer Pep Cabré i la gentil Assumpció Clariana.
- I aquest any, concretament el dia 13 d'abril, són Ramon Mostany i Pepita Brualla, aquesta ex-sardanista, quins es converteixen en marit i muller.
- I el dia 19 del mateix mes d'abril, el nostre amic sardanista Joan Saló i Pepita Riera, es casen a l'església Montserrat, de la partida del mateix nom.

Aplec Sardanista de les Terres Lleidatanes

El dia 6 del vinent mes de juliol, el Grup Sardanista del C. E. HURACANS, de Lleida, farà al «Racó d'En Pep», a Vilanova de la Barca, el ja tradicional APLEC SARDANISTA DE LES TERRES LLEIDATANES. Enguany, però, per a nosaltres tindrà una doble importància, puix els companys dels Huracans, dediquen la festa, a l'Obra del Ballet Popular (nosaltres en som Delegació a Alpicat), amb motiu del vint-i-cinquè aniversari de la dita Institució i en memòria del seu President Honorari, el plorat mestre Lluís Moreno i Pallí, aquell gran President que tan va fer per a que una de les realitats més senyeres de l'Obra fos amb nosaltres: La Caravana La Flama de la Sardana.

Tots com un sol home, hem d'estar presents al moment de l'homenatge, unint el nostre a l'Institució que ens empara i a la memòria del qui en fou un important pilà.

Direm que l'Aplec comptarà amb l'actuació de les Cobles «Tàrrrega», «La Principal», de Lleida, «Comtal», de Balaguer, «Reus» i «Melodia», del Vendrell, les quals interpretaran el llarg programa de matí i tarda, destacant les estrenes de «A l'Obra del Ballet Popular», de Francesc Safont, i «La Flama de la Sardana», d'en Tomàs Gil i Membrado, aquesta amb lletra d'en Pere Elies i Busqueta, la qual us oferim a continuació.

Per tot això, us diem: El 6 de juliol, tots a l'Aplec Sardanista de les Terres Lleidatanes, al «Racó d'En Pep».

LA FLAMA DE LA SARDANA

Lletra d'en Pere ELIES i BUSQUETA

Música d'en Tomàs GIL i MEMBRADO

(SARDANA)

Curts Nostre poble té un cant,
el seu cant que és un himne;
és un himne fet música
que la cobla agermana
en rodones florents :
joventut i vellesa
tot donant-se les mans.

Cada cercle és un flam
i un cant d'abrandament
amb rialla joiosa.
Cada cercle és la flama
amb colors de la terra
com ramell d'esperances
que il·lumina el bon poble.

Llargos La sardana és la dansa
que teixeix germanor: Bis

Quatre flames enceses,
quatre flames de llum,
quatre flames d'amor,
quatre flames vibrants
que recorren la terra.

I cada any, com a símbol
d'aquest foc tan sagrat,
nostra flama és ofrena
entre els pobles germans
amb olímpica gesta,
portadora de pau,
portadora de llum.

Quatre flames enceses,
quatre flames de llum,
quatre flames d'amor,
quatre flames vibrants
que recorren la terra.

missatge
al món
sardanista

llegit el diumenge, dia 20 d'abril de 1975, a la vila empordanesa **Torroella de Montgrí**, amb motiu d'ésser proclamada per l'OBRA DEL BALLET POPULAR

XVI CIUTAT PUBILLA DE LA SARDANA

Sempre he cregut que la sardana, en esdevenir, a la primeria d'aquest segle, la dansa popular de Catalunya, passà a ser un dels símbols més purs i més espontanis de la catalanitat. Ens arribava de l'Empordà, fresca i senzilla manifestació folklòrica de la gent de la comarca, joves i vells, homes i dones, expressió pública de la joia general a què el poble es lliura els dies d'oci o en ocasió de les festes tradicionals. Tanmateix, en un moment ja madur de la renaixença espiritual i política del nostre país, la idea dels capdavanters del moviment, i sobretot dels poetes, d'exaltar la bellesa, l'esperit d'agermanament i el sentit comunitari de la nostra dansa, i de promoure'n el conreu entre els joves de tot Catalunya, tingué la virtut de caure en terra adobada i el poble, mogut per un instint treballat pel sentiment i la consciència, se la féu seva amb un entusiasme contagiós. I molt aviat el clam de la tenora ressonava arreu com una crida irresistible a l'alegria en comú, al lliurament assenyat i alhora càlid a un ritme compassat o jogasser que tenia el poder màgic d'ajuntar mans amigues i mans desconegudes en l'acompliment d'una mena de cerimònia el profund sentit de la qual imprimia misteriosament a tots els participants la gaudiosa serenor de qui se suma a un joc plural que transcendeix de molt l'exercici d'una altra dansa qualsevol. I, fet curiós i benigne, la sardana, emparada sense voler en la seva aparent innocència folklòrica, pogué sobreviure en els temps més negres de la postguerra i restar com un acte de fe i un senyal d'esperança en dies més clars.

Beneïda dansa! I beneïts dansaires!

Joan Oliver